

15.09.2016, czwartek, 19:00

Wrocław, kościół pw. św. Marii Magdaleny, katedra Kościoła polskokatolickiego, ul. Szewska 10

263

Jego Królewska Mość Mozart

WYKONAWCY:

Alessandro De Marchi – dyrygent
Arianna Vendittelli – sopran
Emilie Renard – mezzosopran
Rupert Charlesworth – tenor
Marcell Bakonyi – bas
Coro Maghini
Claudio Chiavazza – kierownictwo artystyczne
Academia Montis Regalis

PROGRAM:

Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791)
Msza C-dur KV 317 „Koronacyjna”

- I Kyrie
- II Gloria
- III Credo
- IV Sanctus
- V Benedictus
- VI Agnus Dei

Vesperae solennes de confessore KV 339

- I Dixit Dominus
- II Confitebor
- III Beatus vir
- IV Laudate pueri
- V Laudate Dominum
- VI Magnificat

CZAS 70'

Podczas półtorarocznej podróży w latach 1777–79 do Monachium, Mannheimu i Paryża 21-letni Mozart po raz pierwszy samodzielnie zmierzył się ze światem i skosztował jego goryczy (towarzyszyła mu tylko matka, wywierająca na niego nieporównanie mniejszy wpływ niż ojciec), ale też wyraźnie dojrzał, i jako człowiek, i jako twórca. Poznał nie tylko splendor muzyki francuskiej, lecz i możliwości, jakie stwarzał najlepszy zespół na niemieckich dworach – sławna orkiestra w Mannheimie.

W tym właśnie mieście los wprowadził go ponadto do domu Weberów, rozniecając nieodwzajemnioną miłość do najstarszej córki, Alojzy, stojącej właśnie u progu kariery wybitnej śpiewaczki. Znajomość ta niebawem zaważy na życiu Wolfganga: w Wiedniu ożeni się z młodszą z sióstr, Konstancją. Wreszcie wynikiem podróży jest powstała już po niej największa *opera seria* Mozarta, czyli skomponowany dla dworu monachijskiego potężny *Idomeneo*.

Fatalny w eskapadzie był przede wszystkim wynik jej zasadniczego celu. Z zatrudnienia na dworach niemieckich nic nie wyszło, a Francuzi przeoczyli Mozarta – wykonanie raptem jednej symfonii (choć samo w sobie było sukcesem) i baletowych kawałków, nomen omen zatytułowanych *Les petits riens*, oraz kompletne fiasko paru innych projektów, to cały bilans wielomiesięcznego pobytu. Pojawiły się kłopoty finansowe, a dopełniając miary klęski – w Paryżu zmarła matka Wolfganga. Za fatalne często uznawane jest też spotkanie z Weberami – choć wbrew opiniom późniejszych komentatorów Mozart najwyraźniej był jednak szczęśliwy w małżeństwie z Konstancją.

OMÓWIENIE

JAKUB PUCHALSKI

Tymczasem wszakże porażka wojaży spowodowała, że jak nie-pyszny zmuszony był wracać do Salzburga. Znienawidzonego. Nic nie przyprawiało go o podobną niechęć, jak praca u arcybiskupa Colloredo – a właśnie o to znowu uniżenie trzeba było prosić. Nie bez powodu zadanie to zawczasu wziął na siebie ojciec. Leopold miał powody podejrzewać, że Wolfgang raczej będzie odwlekał powrót w nieskończoność, niż zmusi się do ubiegania o posadę w kapeli arcybiskupa.

Zwykło się – patrząc oczyma Mozartów – uważać Hieronima Colloredo za więziennego dozorcę Wolfganga. Czy bez racji? Czy trzymanie przez rok wakatu na stanowisku organisty i kompozytora (po zmarłym jeszcze w 1777 r. Antonie Cajetanie Adlgasserze), które po powrocie otrzymał Mozart, to wynik ludzkiej życzliwości arcybiskupa (jak chciałby m.in. Alfred Einstein, biograf kompozytora), czy raczej strategii księcia, doceniającego splendor dawany przez dobrą kapelę i wiedzącego, że nie znajdzie nikogo równego Wolfgangowi?

Tak czy inaczej, mimo uprzednich utyskiwań, Mozart z zapałem zabrał się do komponowania. Zapałem wszakże prędko słabnącym, ostatecznie owocującym ledwie czterema dużymi utworami dla katedry (znacznie więcej napisał w tym czasie „na boku” rzeczy świeckich), ale utworami spektakularnymi, a zarazem jedynymi dziełami religijnymi z tego ważnego okresu „poparyskiej dojrzałości”. Wśród nich znalazło się też jedno z jego najpopularniejszych arcydzieł – *Msza C-dur KV 317*, zwana „Koronacyjną”. Rozmach kompozycji wskazuje, że być może zaczęła być tworzona – albo przynajmniej obmyślana – jeszcze w Monachium, gdy Mozart starał się o posadę na tamtejszym dworze, o wiele znakomitszym od salzburskiego (zwłaszcza w muzyce: do Monachium właśnie przeniósł się dwór elektorski z Mannheimu). Wolfgang zapewne chciał przedstawić nową mszę, uznając, że wcześniejsze, dopasowane do ograniczonych środków, jakie miał do dyspozycji w Salzburgu (brak altówek, brak klarnetów, narzucone restrykcje w kwestii rozmiaru dzieła), nie zrobią wystarczającego wrażenia na księciu. Można też przypuszczać, że chciał spróbować nowych technik, nowych koncepcji wyrazowych, które dojrzały w nim w ciągu długiej podróży.

Tymczasem wszakże porażka wojaży spowodowała, że jak niepyszny zmuszony był wracać do Salzburga. Znienawidzonego. Nic nie przyprawiało go o podobną niechęć, jak praca u arcybiskupa Colloredo – a właśnie o to znowu uniżenie trzeba było prosić.

Wśród nich znalazło się też jedno z jego najpopularniejszych arcydzieł – *Msza C-dur KV 317*, zwana „Koronacyjną”. Rozmach kompozycji wskazuje, że być może zaczęła być tworzona – albo przynajmniej obmyślana – jeszcze w Monachium, gdy Mozart starał się o posadę na tamtejszym dworze, o wiele znakomitszym od salzburskiego (zwłaszcza w muzyce: do Monachium właśnie przeniósł się dwór elektorski z Mannheimu).

Jak wiadomo, z monachijskich planów nic nie wyszło, a nowa msza powstała w Salzburgu. Znowu więc musiała być maksymalnie związana (już w 1776 r. Mozart skarżył się Padre Martiniemu: „cała msza [...], nawet najbardziej uroczysta [...], nie może trwać dłużej niż trzy kwadranse. Trzeba specjalnych studiów do tego rodzaju kompozycji, zważywszy, że musi to być msza ze wszystkimi instrumentami – trąbkami, kotłami etc.”), co oznaczało też np. rezygnację z tradycyjnie stosowanych w pewnych miejscach form fugowanych – w *Mszy koronacyjnej* tylko Amen w *Credo* zostaje przeprowadzone imitacyjnie, by zaraz zresztą wrócić do struktury akordowej.

Wydaje się jednak, że mimo wszystko Mozart chciał olśnić arcybiskupa. Muzyka od razu uderza energią i wspaniałością – w której autor, mimo niechęci do francuszczyzny, chwytą się jej wypróbowanej techniki: punktowanego rytmu, wspomagającego podniosłość początkowego *Kyrie*, a odzywającego się też w *Gloria*. Dla ożywczego kontrastu na słowach „Domine Deus, fili unigenite/Agnus Dei” (gdzie incydentalnie pojawia się politekstura) rytm nagle wykonuje taneczny ukłon, a kwartet solistów rozbrzmiewa operowo. Związki z operą okażą się nieprzypadkowe: temat *Agnus Dei* stanie się kiedyś melodią arii *Dove sono* z *Wesela Figara*, a aria *Come scoglio* z *Così fan tutte* zaczerpnie z *Kyrie* (w tej samej operze także pewien zwrot z *Benedictus* przypomni się Mozartowi podczas pisania sceny „powrotu oficerów”).

Dominuje jednak energetyczny bieg muzyki, któremu nie przeszkadzają nawet kontrasty wyrazowe (np. *Qui tollis*). Szczególnie mistrzowskie pod tym względem jest *Benedictus*, przerywane zawołaniem „Hosanna” w zmienionym metrum, albo wielocząstkowe *Credo*. Tu Mozart musi także podporządkować się konieczności bardzo wyraźnego podania tekstu, początkowe słowa zostają więc niemal wyskandowane, niemal na tym samym dźwięku, a muzykę niesie figuracja smyczków, póki nie rozwinie się ona w partii chóralnej, wciąż jednak z tą samą energią i wyrazistością. Zwolnienie następuje dopiero na „Et incarnatus est” – nagłe adagio, gdzie skrzypce zakładają tłumiki, które zdejmą dopiero na opis zmartwychwstania (całe ludzkie życie Jezusa jest więc spowite subtelnym smutkiem) wraz z powrotem szybkiego tempa, blachy i kotłów.

Tytuł, który przylgnął do kompozycji w XIX w., legenda wiązała z koronacją obrazu maryjnego w sanktuarium Maria Plain, wszystko jednak wskazuje na to, że pochodzi on od koronacji królewskiej w Pradze, podczas której msza została wykonana (albo Leopolda II w 1791 r., albo – co bardziej prawdopodobne – jego następcy, Franciszka II, w 1792 r.).

W wypadku dwóch cykliw Nieszporów z 1779 i 1780 r. tytuł, dla odmiany, nawet nie próbuje niczego wyjaśnić. Pierwsze zwą się po prostu *niedzielnymi*, drugie – wykonywane podczas dzisiejszego koncertu – *Uroczystymi nieszporami świętego* (*Vesperae solennes de confessore*), ale jakiego świętego, nie wynika ani z tytułu, ani z uniwersalnego – niedzielno-świętecznego – doboru psalmów.

Niech nikogo nie zniechęci, że kolejne psalmy nie są powiązane ani tonalnie, ani motywicznie, ani wyrazowo (w liturgii nie było takiej potrzeby). Mimo braku nadrzędnej formy Mozart tworzy z nich dynamiczne, żywe obrazy dźwiękowe, o wielkiej sile dramatycznej, jeszcze wprawdzie w dawnej, choć wciąż przecież aktualnej wówczas technice, przeciwstawiającej wolniejszy ruch głosów wokalnych energicznej, żwawej orkiestrze (tzw. austriackie „*rauschende Violinen à la Reutter*”; podobnie pisana jest też *Msza koronacyjna* i dopiero późniejsze utwory Mozarta będą już inaczej wiązały głosy wokalne z instrumentalnymi), a co najważniejsze efektownie, wręcz błyskotliwie.

Praca Mozarta dla arcybiskupa nie trwała już długo. Rozstanie w 1781 r. oznaczało dla kompozytora pozostawienie za sobą Salzburga – specyfiki jego muzyki i wymagań. Życie niezależnego kompozytora w Wiedniu było całkiem nowym rozdziałem. Msze mieściły się w nim z trudem – i żadna z dwóch, które jeszcze rozpoczął, nie została przezeń ukończona.

ALESSANDRO DE MARCHI

fol. Sandra Hastenteufel

Alessandro De Marchi cieszy się uznaniem jako znakomity interpretator dzieł od wczesnego baroku po późne bel canto.

W ostatnim czasie zrealizował takie opery, jak *Westalka* Spontiniego w La Monnaie, *Powrót Ulisses do ojczyzny* Monteverdiego w Den Norske Opera, *Juliusz Cezar* Händla w Semperoper Dresden i Teatro Regio w Turynie, *Juditha triumphans* Vivaldiego w Teatro La Fenice i *Germanico in Germania* Porpory podczas Innsbrucker Festwochen der Alten Musik, gdzie pełni funkcję dyrektora artystycznego. Ze swoim zespołem muzyki dawnej

Academia Montis Regalis wykonał m.in. *La Stelliatura vendicante* Provenzalego w Theater an der Wien oraz zadebiutował w londyńskiej Wigmore Hall.

De Marchi jest popularyzatorem mniej znanych dzieł scenicznych, jak *Potajemne małżeństwo* Cimarosy oraz *Cesare e Cleopatra* Grauna (Staatsoper Berlin), *Cleofide Hassego* (Drezno), *Orlando Paladino* Vivaldiego (Concertgebouw w Amsterdamie) i *L'Olimpiade* Pergolesiego (Teatro San Carlo w Neapolu, Innsbruck i Festiwal Pergolesi Spontini w Jesi). Chętnie dyryguje również operami

Rossiniego i Händla. Poprowadził wykonania *Kopciuszka*, *Włoszki w Algierze* oraz *Demetriusza i Polibiusza* na scenach operowych w Hamburgu, Dreźnie, Staatsoper Belin i La Monnaie, a także *Alcyny*, *Tezeusza*, *Orlanda* oraz *Rinalda* w Opéra de Lyon, Komische Oper Berlin, Aalto-Theater Essen i podczas Festiwalu Händlowskiego w Halle.

Nie stroni również od klasycznego repertuaru, dyrygował operami Glucka *Ifigenia na Taurydzie* (Hamburg) oraz *Ifigenia w Aulidzie* (Wiedeń) i Haydna, m.in. dziełem *Wyspa bezлюдna* w Staatsoper Berlin i Innsbrucku. Znaczną część swojej aktywności dyrygenckiej poświęca Mozartowi: prowadził *Łaskawość Tytusa* (Innsbruck i Teatr Narodowy w Pradze), *Don Giovanniego* (Hamburg), *Così fan tutte* i *Wesele Figara* (Bruksela) oraz *Uprowadzenie z seraju* (Drezno). Pozostałe projekty zrealizowane przez niego na scenach operowych to *Dydona i Eneasza* Purcella (Florencja), *Koronacja Poppei* Monteverdiego (Oslo), oraz Donizettiego *Anna Boleyn* (Kolonja) i *Don Pasquale* (Bruksela).

Na scenach koncertowych De Marchi prowadził m.in. Orchestra dell'Accademia Nazionale Santa Cecilia, Wiener Symphoniker, Orchestre National de France, Orchestra del Maggio Musicale Fiorentino, Orchestra del Teatro La Fenice, Essener Philharmoniker, NDR Radiophilharmonie, Orchestre de Chambre de Genève oraz Staatskapelle Berlin w specjalnym projekcie *Die Kunst der Fuge*.

W obszernej dyskografii artysty znajdują się takie nagrania, jak *La sonnambula* Belliniego (z Cecilią Bartoli i Juanem Diego Flórezem) dla wytwórni Decca, *L'Olimpiade* Vivaldiego, *La Stelliatura vendicante* Provenzalego, *Flavius Bertaridus* Telemana oraz *Handel-Caldara: Carmelite Vespers 1709* dla Sony/Harmonia Mundi, *Il Trionfo del Tempo e del Disinganno* Händla dla wytwórni Hyperion, *Orlando finto pazzo* Vivaldiego dla Naïve i wydanie DVD *L'incoronazione di Poppea* Monteverdiego dla EuroArts oraz *L'elisir d'amore* Donizettiego dla wytwórni Dynamic.

ARIANNA VENDITTELLI

fol. archiwum artystki

Arianna Vendittelli początkowo uczyła się gry na skrzypcach, a następnie zwróciła się ku wokalistyce. Ukończyła z wyróżnieniem Konserwatorium im. Antonia Buzzolli w Adrii. Obecnie doskonalili swoje umiejętności wokalne pod kierunkiem Marielli Devia.

Jest laureatką III nagrody w Międzynarodowym Konkursie Muzyki Religijnej w Rzymie (2008). Zdobyła rolę Noriny (*Don Pasquale*) w Międzynarodowym Konkursie Wokalnym im. Marcella Giordaniego w 2011 r. oraz nagrodę publiczności w Międzynarodowym Konkursie Opery Barokowej im. Pietra Antonia Cestiego w 2015 r.

W 2009 r. zaśpiewała *Missa defunctorum* Paisiella w Salzburgu, Rawennie, Vicenzy i Udine pod batutą Riccarda Mutiego. Pod jego kierownictwem zadebiutowała w maju 2010 podczas Festiwalu w Salzburgu i w Rawennie w *La Betulia liberata* Mozarta. W 2012 r. po raz pierwszy wystąpiła jako Despina na scenach Teatro Regio w Turynie w *Così fan tutte* Mozarta (reż. Ettore Scola, dyr. Christopher Franklin). Niedawno kreowała tytułową rolę w operze *Cisela!* Henzego w spektaklu inauguracyjnym sezon 2015 w Teatro Massimo w Palermo

(reż. Emma Dante, dyr. Constantin Trinks), a w sezonie 2014/15 partię Fiordiligi w *Così fan tutte* i Donny Elwiry w *Don Giovannim* Mozarta w Teatro Olimpico w Vicenzy (reż. Lorenzo Regazzo, dyr. Giovanni Battista Rigon). Można ją było usłyszeć także w roli Aminty w *Il re pastore* Mozarta w Teatro Verdi w Trieście pod batutą Felixa Kriegera, Micaëli w *Carmen Bizeta* pod dyrekcją Roberta Gianola oraz w światowej premierze *Fadwy* Dimitriego Scarlato w Accademia Filarmonica Romana. Od 2013 r. śpiewa w zespole Imago Sonora, który specjalizuje się w wykonawstwie muzyki współczesnej oraz XX-wiecznej. W 2014 r. wraz z harfistką Augustą Giraldi założyła duo Alba Semiplena, prezentujące podczas swoich licznych koncertów muzykę kameralną Włoch, Niemiec i Francji.

Dla wytwórni Urania Records nagrała z zespołem Mvsica Perdvta album *Intorno all'oratorio di San Filippo Neri* (z utworami Frescobaldiego, Ortiza, Cavalieriego, Michiego, Animuccia, Kapsbergera), natomiast z zespołami Roma Inaedita i Mare Nostrum zarejestrowała oratorium *San Giovanni Crisostomo* Stradelli, śpiewając partię Eudosii (Arcana Records).

EMILIE RENARD

Emilie Renard ukończyła Royal Scottish Academy of Music and Drama oraz Royal College of Music. W 2013 r. uczestniczyła w projekcie *Le Jardin des Voix* prowadzonym przez Les Arts Florissants. W ramach programu Britten-Pears Young Artist brała udział w kursie mistrzowskim Rogera Vignolesa w Aldeburghu (pieśni Wolfa i R. Straussa). Jest laureatką wielu nagród, m.in. I nagrody, nagrody publiczności i nagrody Theater an der Wien w Międzynarodowym Konkursie Opery Barokowej im. Pietra Antonia Cestiego w 2013 r., a także pierwszych nagród w 22. Międzynarodowym Konkursie Wokalnym w Marmande (w kategoriach: Opera i Mélodie Française), nagrody publiczności w Handel Singing Competition w Londynie oraz Nagrody im. Lies Askonas Royal College of Music.

W sezonie 2015/16 Renard zadebiutowała na festiwalu w Innsbrucku jako Ersinda w *Germanico in Germania* Porpory z orkiestrą Academia Montis Regalis pod kierownictwem Alessandra De Marchiego, powróciła również do Theater an der Wien w roli Valetto w *Koronacji Poppei* Monteverdiego z Ensemble Matheus pod batutą Jeana-Christophe'a Spinosiego. Pozostałe projekty artystki w tym sezonie to m.in. fragmenty *Armidy* i *Atysa* Lully'ego z Les Arts Florissants pod batutą Williama Christie w Filharmonii Paryskiej i brukselskim Bozar oraz wznowienie inscenizacji *Les Fêtes Véniennes* Campry w reżyserii Roberta Carsena w Théâtre du Capitole w Tuluzie i Brooklyn Academy of Music w Nowym Jorku.

Renard zadebiutowała w 2012 r. na scenie English National Opera w operze *Julietta* Martinů (jako Mały Arab/ Chłopiec na posyłki) w reżyserii Richarda Jonesa pod batutą Edwarda Gardnera. Niedawno wystąpiła w roli Junony w *Platée* Rameau w Theater an der Wien, jako Druga Dama w *Czarodziejskim flecie* Mozarta w Angers-Nantes Opéra, Dydona w *Dydonie* i *Eneaszu* Purcella w ramach Festival

fot. Raphaëlle Photography

Dans les Jardins de William Christie w Thiré, Amor w *Koronacji Poppei* w Opera North oraz La Folie/Isabelle w *Les Fêtes Véniennes* w Opéra Comique. Regularnie można ją usłyszeć podczas London Handel Festival, gdzie pojawiła się jako Pulcheria w *Riccardo Primo*, Eurilla w *Il pastor fido* pod kierownictwem Laurence'a Cummingsa oraz Arbace w pasticcio *Catone in Utica* Händla pod batutą Thomasa Fostera. Jej pozostałe role to: tytułowa *Djamileh* w operze Bizeta, Mozartowskie Cherubin w *Weselu Figara*, Despina w *Così fan tutte* w Royal College of Music, Sesto w *Łaskawości Tytusa* w Opus Opera, Posłaniec/Nadzieja w *Orfeuszu* Monteverdiego w Silent Opera pod batutą Christophera Bucknalla i Jaś w *Jasiu i Małgosi* Humperdincka w London Youth Opera.

Artystka ma bogaty repertuar koncertowy: od Vivaldiego (*Juditha triumphans*, Early Opera Company pod batutą Christiana Curnyna, Spitalfields Festival) i Bacha (*Pasja wg św. Mateusza*, Laurence Cummings, London Handel Festival) po Ravela (*Szeherazada*, Royal College of Music Symphony Orchestra pod batutą Martina André) i Benjaminina (*Upon Silence*, Sit Fast pod batutą Maxima Pascala, Festival Messiaen

i Festival d'Hardelot). Z Les Arts Florissants pod kierownictwem Williama Christie wystąpiła w amsterdamskiej Concertgebouw, paryskiej Salle Pleyel, nowojorskim Lincoln Center, Filharmonii Moskiewskiej, Opéra Royal de Versailles oraz madryckim Auditorio Nacional de Música. Niedawno zaśpiewała recital na scenie Opéra de Lille z Les Musiciens d'Astrée, kantatę Händla *La Lucrezia* pod kierownictwem Jonathanah Cohena w ramach festiwalu w Thiré oraz wykonała rolę tytułową w Händlowskim oratorium *Susanna* z Early Opera Company pod batutą Christiana Curnyna w ramach Spitalfields Festival.

Debiutancki album Emilie Renard *Le Jardin de Monsieur Rameau* został wydany przez Les Arts Florissants Éditions (2014).

RUPERT CHARLESWORTH
fot. Benjamin Harte

Rupert Charlesworth studiował w King's College w Londynie, a obecnie uczy się pod kierunkiem Philipa Doghana oraz Iaina Ledinghama. Studiował też w Royal Academy of Music, gdzie otrzymał stypendium im. Karaviotisa, stypendium im. Johna Kennetha Adamsa i hojne wsparcie ze strony Josephine Baker Trust, Countess of Munster Musical Trust oraz państwa Sommerville'ów.

Jest laureatem Akademii Festiwalu w Aix-en-Provence w 2011 r., zdobył nagrodę jury i nagrodę publiczności w konkursie Handel Singing Competition w 2013 r., a sukces ten powtórzył w 2014 r. podczas Międzynarodowego Konkursu Opery Barokowej im. Pietra Antonia Castiego. Jego role operowe to m.in. Damon w *Acisie i Calatei* Händla oraz Młodszy Syn w *Trauernacht* – projekcie scenicznym z kantatami Bacha (reż. Katie Mitchell, Festiwal w Aix-en-Provence), Żołnierz w *Cesarzu Atlantydy* Ullmanna z English Touring Opera i Pustelnik w *Wakening Shadow*, projekcie z *Canticles* Brittena w reżyserii Luke'a Stylesa (Jerwood Young Artists Programme w Glyndebourne, dyr. Vladimir Jurowski).

Na scenach koncertowych Rupert Charlesworth wystąpił jako Narrator w *Il combattimento di Tancredi e Clorinda* Monteverdiego z Orquestra Barroca Casa da Música w Porto pod batutą Laurence'a Cummingsa i Anioł Trzeci oraz John w *Written on Skin* George'a Benjamina z Orquestra Culbenkian. W czasie studiów kreował m.in. rolę Hrabiego Errica w *La vera costanza* Haydna pod batutą Trevora Pinnocka.

Śpiewak jest również rozchwytywanym solistą oratoryjnym. Niedawno można było go usłyszeć w *Mszy h-moll* Bacha z Les Musiciens du Louvre Grenoble pod batutą Marca Minkowskiego, *Mesjaszu* Händla z Orkiestrą Symfoniczną w Kristiansand pod batutą Nicholasa Kraemera, *Oratorium na Boże Narodzenie* Bacha z Café Zimmermann pod batutą Céline Frisch oraz *Pasji wg św. Mateusza* (arie na tenor) z Orkiestrą Symfoniczną w Limburgu pod batutą Paula Goodwina. Spośród jego niedawnych i nadchodzących projektów wymienić warto m.in. recital z utworami angielskich i francuskich kompozytorów nagrany z Edwige Herchenroder, *Harmoniemesse* Haydna ze Scottish Chamber Orchestra pod kierownictwem Tõnu Kaljuste, premierę *The Way Back Home* Joanny Lee w English National Opera, rolę Ewangelisty w *Pasji wg św. Mateusza* Bacha z Capella Amsterdam pod batutą Daniela Reussa, rolę Jupitera w *Semele* (wersja koncertowa) podczas London Handel Festival pod batutą Cummingsa, rolę Septimiusa w *Theodorze* (wersja koncertowa) podczas Händel-Festspiele Göttingen pod batutą Cummingsa oraz rolę Lizandra w *Śnie nocy letniej* Brittena w Aix-en-Provence i inne wykonania *Trauernacht* w Amsterdamie, Paryżu i Lizbonie. W nadchodzącym sezonie Rupert Charlesworth zadebiutuje w Theater an der Wien w *Koronacji Poppei* Monteverdiego.

MARCELL BAKONYI

fot. archiwum artysty

Marcell Bakonyi studiował śpiew w Konserwatorium Leó Weinera w Budapeszcie, następnie w Hochschule für Musik w Stuttgarcie pod kierunkiem Julii Hamari, tam też studiował interpretację pieśni. W kwietniu 2011 wygrał Międzynarodowy Konkurs Wokalny im. Rolanda Nicolosiego w Rzymie i zdobył nagrodę specjalną w Konkursie im. Marcella Giordaniego w Katanii, dzięki czemu został zaproszony na debiutancki koncert w Ameryce Północnej.

Już podczas studiów wystąpił w partii Jezusa w *Pasji wg św. Mateusza* Bacha pod batutą Dietera Kurza oraz w *Weselu Figara*, *Bastien i Bastienne* Mozarta i *Śnie nocy letniej* Brittena w Opernschule Stuttgart. Brał udział w światowej premierze *Träumer*

Matthiasa Heepa w ramach serii Jungen Oper w Staatsoper Stuttgart. Zagrał również Lorda Sidneya w *Podróży do Reims* podczas Festiwalu Rossiniego w Pesaro. W latach 2007–2008 był członkiem zespołu Theater Heidelberg.

Marcell Bakonyi jest także wziętym śpiewakiem koncertowym. Na estradach zaśpiewał m.in. w *Oratorium na Boże Narodzenie* Bacha z Collegium Iuvenum Stuttgart pod batutą Friedemanna Kecka i *Pasji wg św. Jana* Bacha podczas Herrenchiemsee Festspiele pod kierownictwem Enocha zu Cuttenberga. W latach 2008–2009 był członkiem International Opera Studio w Zurychu i wystąpił m.in. w roli Sternika w *Tristanie i Izoldzie*

Wagnera. W 2009 r. podczas Schwetzingen SWR Festspiele wziął udział w wykonaniu opery Ezio Händla.

Od roku 2009 jest członkiem zespołu Salzburger Landestheater, gdzie można było go usłyszeć w rolach: Bartola i Figara w *Weselu Figara* Mozarta, Kacpra w *Wolnym strzelcu* Webera, Angelottiego w *Tosce Pucciniego*, Dulcamary w *Napoju miłosnym* Dionizietiego oraz Leporella w *Don Giovannim* Mozarta.

W 2011 r. zadebiutował jako Pietro w operze *Simon Boccanegra* Verdiego w Węgierskiej Operze Narodowej w Budapeszcie. W maju 2012 odniósł sukces, śpiewając w *Powrocie Ulissesa do ojczyzny* Monteverdiego w Operze w Oslo pod batutą Alessandra De Marchiego, jako Alidoro w *Kopciuszk* Rossiniego i Doktor Grenvil w *Traviacie* Verdiego w Salzburgu. Latem 2012 miał miejsce jego debiut w Stanach Zjednoczonych w roli Mówcy w *Czarodziejskim flecie* Mozarta podczas Crested Butte Music Festival w Kolorado.

Niedawno wystąpił jako Kacper w *Wolnym strzelcu* Webera w Stadttheater Giessen, Don Alfonso w *Così fan tutte* Mozarta oraz Król Szkocji w *Ariodante* Händla w Landestheater w Salzburgu. W Operze w Budapeszcie zaśpiewał partię Colline'a w *Cyganerii* Pucciniego oraz Masetta w *Don Giovannim* Mozarta, zaraz potem pojawił się w Budapeszcie w roli Escamilla w *Carmen*. W sierpniu 2013 wystąpił jako Publio w *Łaskawości Tytusa* Mozarta podczas Innsbrucker Festwochen der Alten Musik.

W 2014 r. wrócił do Oslo jako Colline we wznowieniu *Cyganerii* oraz jako Leporello w nowej inscenizacji *Don Giovanniego*. Niedawno zaśpiewał partię Kapłana w *Czarodziejskim flecie* w Opéra de Vichy oraz Ferranda w *Trubadurze* w Operze w Budapeszcie.

Od sezonu 2015/16 jest członkiem zespołu Staatstheater Nürnberg, na scenie którego pojawił się m.in. jako Leporello w *Don Giovannim* i Huascar w *Les Indes galantes* Rameau.

Coro Maghini – zespół chóralny z Turynu – od 1995 r. ściśle współpracuje z Narodową Orkiestrą Symfoniczną Radia i Telewizji Włoskiej (Orchestra Sinfonica Nazionale della Rai). Zaowocowało to wieloma ważnymi wykonaniami, m.in. *Mszy h-moll*, *Pasji wg św. Mateusza*, *Pasji wg św. Jana* i *Magnificat* Bacha, *Mesjasza i Izraela w Egipcie* Händla, *Requiem* i *Mszy c-moll* Mozarta, *Stworzenia świata i Pór roku* Haydna, *Missa solemnis* i *IX Symfonii* Beethovena, *Te Deum* i *Messa da Requiem* Verdiego, wszystkich dzieł symfoniczno-chóralnych Brahmsa, *Peer Cyn*ta Griega, *Requiem wojennego* Brittena, *La vida breve* de Falli, *Porgy and Bess* Gershwina i *Kawalera srebrnej róży* Straussa, pod batutą tak znamienitych dyrygentów, jak Rafael Frühbeck de Burgos, Yuri Ahronovitch, Kirill Petrenko, Cerd Albrecht, Kristjan Järvi, Serge Baudo, Simon Preston, Jeffrey Tate, Juanjo Mena, Gianandrea Nosedo, Ottavio Dantone, Wayne Marshall, Helmuth Rilling, Christopher Hogwood, Robert King i Ivor Bolton.

W styczniu 2006 chór wykonał *II Symfonię* Mahlera z towarzyszeniem Orchestra Sinfonica Nazionale della Rai podczas koncertu inauguracyjnego

z okazji renowacji Auditorium Rai im. Artura Toscaniniego w Turynie. W 2007 i 2008 r. zespół wystąpił w dorocznym koncercie bożonarodzeniowym w bazylice św. Franciszka w Asyżu, produkcji Rai transmitowanej przez Eurowizję. W marcu 2008 chór Maghini wziął udział w 47. Semana de Música Religiosa de Cuenca w Hiszpanii, wykonując *Requiem wojenne* Brittena i *Messa da Requiem* Verdiego. W 2011 r. zespół uczestniczył w MAFestival Brugge w Belgii, a w 2012 i 2013 r. w Innsbrucker Festwochen der Alten Musik w Austrii.

Od 2007 r. chór regularnie współpracuje z orkiestrą Academia Montis Regalis i jej dyrektorem Alessandrem De Marchim, z którym pracował nad takimi dziełami muzyki barokowej, jak *Orfeusz* Monteverdiego, *Jephte* Carissimiego, *Psalmy* Händla, *Gloria* i *Magnificat* Vivaldiego, *Msza koronacyjna* i *Vesperae solennes de confessorum* Mozarta, *Te Deum* Fiorègo, *Magnificat*, *Oratorium na Boże Narodzenie* i *Pasja wg św. Jana* Bacha, *Davidis pugna et victoria* Scarlattiego, *I Vespri dei Carmelitani* Händla, *Flavius Bertaridus* Telemanna, *Łaskawość Tytusa* Mozarta. Od początku powstania dyrygentem Coro Maghini jest Claudio Chiavazza.

SKŁAD CORO MAGHINI:

Chiara Albanese, Valentina Chirico, Bettina Eickelberg, Miriam Gorgoglione, Nadia Kuprina, Teresa Nesci, Arianna Stornello – soprany

Barbara Brandi, Elisa Brizzolari, Elena Camoletto, Manuela Cattaneo, Sara Lacitignola, Maria Russo, Svetlana Skvortsova – alty

Massimo Lombardi, Corrado Margutti, Phillip Peterson, Marco Pollone, Roger Rieffel – tenory

Francesco Coppo, Ermanno Lo Gatto, Marco Milanesio, Dario Previato, Davide Sacco – basy

fot. archiwum artysty

CLAUDIO CHIAVAZZA

Claudio Chiavazza ukończył studia muzyczne w klasie klarnetu, muzyki chóralnej i dyrygentury chóralnej w Konserwatorium im. Giuseppe Verdiego w Turynie. Studia podyplomowe w zakresie dyrygentury chóralnej i muzykologii ukończył pod kierunkiem Adone Zecchiego, Fosca Cortiego, Giovannino Acciaiego, Andrei von Ramm i Piera Damilano, a następnie pod kierunkiem Pétera Erdei w Instytucie im. Kodály'ego w Kecskemét na Węgrzech.

Zajmuje się głównie dyrygenturą chóralną i pracą pedagogiczną, obecnie w Konserwatorium w Turynie. Jako dyrygent występował we Włoszech, Austrii, Szwajcarii, na Węgrzech, w Grecji, Czechach i byłej Jugosławii. W jego repertuarze znajdują się zarówno chorały gregoriańskie, jak i współczesne kompozycje polifoniczne, w tym wiele światowych premier. Jest laureatem szeregu nagród i wyróżnień, często zasiada w jury międzynarodowych konkursów.

Chiavazza jest dyrygentem Coro Maghini od założenia zespołu w 1995 r. Wraz z Narodową Orkiestrą Symfoniczną Rai

wykonał najważniejsze dzieła symfoniczno-chóralne, współpracując z takimidyrgentami, jak Rafael Frühbeck de Burgos, Yuri Ahronovitch, Kirill Petrenko, Gerd Albrecht, Kristjan Järvi, Serge Baudo, Simon Preston, Jeffrey Tate, Juanjo Mena, Gianandrea Noseda, Wayne Marshall, Helmuth Rilling, Christopher Hogwood, Ottavio Dantone oraz Robert King. Regularnie współpracuje również z orkiestrą Academia Montis Regalis pod batutą Alessandra De Marchiego.

Chiavazza dyrygował wieloma zespołami wykonującymi muzykę dawną, m.in. Academia Montis Regalis, Musici di Santa Pelagia, Cagliari Early Music Festival Orchestra, Accademia degli Imperfetti oraz Compagnia Barocca Stanislao Cordero. Uczestniczył również w takich festiwalach, jak MITO SettembreMusica, Tempus Paschale, Armoniche Fantasie, Monreale International Sacred Music Festival, Musica Ricercata, Festival dei Saraceni, Festival Via Francigena, Musique Sacrée oraz Les Baroquiales.

ACADEMIA MONTIS REGALIS

Fundacja Academia Montis Regalis jest instytucją działającą w Piemontcie, od lat zajmującą się promocją muzyki dawnej. W 1994 r. utworzyła orkiestrę, której celem jest prezentowanie repertuaru z XVII i XVIII w. zgodnie z historycznymi kryteriami i z wykorzystaniem oryginalnych instrumentów.

Orkiestrą Academia Montis Regalis dyrygowali najważniejsi specjaliści od muzyki dawnej: Ton Koopman, Jordi Savall, Christopher Hogwood, Reinhard Goebel, Monica Huggett, Luigi Mangiocavallo, Enrico Gatti oraz Alessandro De Marchi, by wymienić tylko niektórych.

W kolejnych latach orkiestra rozpoczęła współpracę z francuską wytwórnią płytową Opus 111, a organizacja Unione Musicale w Turynie zaprosiła ją do udziału w realizacji festiwalu Altro Suono, poświęconego muzyce dawnej. Te partnerstwa przydały orkiestrze prestiżu i zwiększyły jej rozpoznawalność jako jednego z czołowych profesjonalnych zespołów we Włoszech i za granicą. Orkiestra regularnie występuje w najważniejszych salach i na znaczących

foto: Lorenzo Avico

festiwalach, takich jak Accademia Nazionale di Santa Cecilia w Rzymie, Amici della Musica w Perugii, Florencji i Padwie, festiwal MITO Settembre – Musica w Turynie, Opéra de Lille, Théâtre Municipal w Lozannie, Montreux Festival, Théâtre de Poissy, Théâtre des Champs – Élysées w Paryżu, Teatro Regio w Turynie, Early Music Festival w Lionie, Vancouver Festival, festiwale w Halle oraz Innsbrucku. Za swoje nagrania orkiestra zdobyła wiele międzynarodowych nagród, takich jak Diapason d'Or, Choc du Monde de la Musique oraz Gramophone Choice.

Od kilku lat dyrygentem Academia Montis Regalis jest Alessandro De Marchi, utalentowany włoski dyrygent. Orkiestra pracuje z nim nad projektem nagraniowym *Vivaldi Edition*, którego celem jest rejestracja wszystkich manuskryptów Vivaldiego ze zbiorów Biblioteki Narodowej w Turynie. Pierwsza płyta w kolekcji zespołu – *Juditha triumphans* – odniosła wielki sukces międzynarodowy; po niej ukazały się cztery kolejne, wśród nich opera *Orlando*

finto pazzo oraz cykl koncertów na skrzypce i smyczki pod dyrekcją Enrica Onofriego. Orkiestra nagrała też trzy oratoria ze szkoły rzymskiej z początku XVIII w.: *Il Trionfo del tempo e del disinganno* Händla, *San Giovanni Battista* Alessandra Stradelli oraz *Davidis pugna et victoria* Alessandra Scarlattiego.

Od 2010 r. Academia Montis Regalis jest orkiestrą rezydującą festiwalu Innsbrucker Festwochen der Alten Musik, podczas którego co roku wystawia operę barokową i prowadzi różne projekty kameralne. Pierwsze dwie opery wystawione jak dotąd w Landestheater w Innsbrucku to cieszące się uznaniem krytyki *L'Olimpiade* Pergolesiego oraz *Flavius Bertaridus* Telemanna, obie nagrane na żywo przez Sony Classics; w planach są już kolejne nagrania z tą wytwórnią. W następnych sezonach Orkiestra zrealizowała również wiele innych projektów: *Łaskawość* Tytusa Mozarta, *Almirę* Händla czy *Germanico in Germania* Porpory, a w tym roku (w sierpniu) zaprezentowała nową inscenizację *Potajmego małżeństwa* Cimarosy.

Academia Montis Regalis występuje też w małych składach bez dyrygenta. W jej ramach działa *L'Astrée* – zespół instrumentalistów, który jest jej kameralnym odpowiednikiem.

W 2005 r. Academia Montis Regalis zdobyła nagrodę Abbiati Prize za osiągnięcia artystyczne w dziedzinie muzyki dawnej.

SKŁAD ACADEMIA MONTIS REGALIS:

Olivia Centurioni, Ljiljana Mijatovic, Sara Meloni, Isabel Soterias Valenti – I skrzypce
 Elisa Bestetti, Katarzyna Solecka, Maria Ines Zanollo, Edelweiss Tinoco – II skrzypce
 Giovanna Barbati, Anna Zimre – wiolonczele
 Roberto Bevilacqua, Adrien Alix – kontrabasy
 Aviad Gershoni, Roberto De Franceschi – oboje
 Ermes Pecchinini, Niko Walch – rogi
 Aligi Voltan, Maria De Martini – fagoty
 Norbert Salvenmoser, Stefan Konzett, Georg Pranger – puzony
 Mariangiola Martello – pozytyw

Wolfgang Amadeus Mozart
Msza C-dur KV 317 „Koronacyjna”

Kyrie

Kyrie eleison.
Christe eleison.
Kyrie eleison.

Gloria

Gloria in excelsis Deo
et in terra pax hominibus bonae voluntatis.
Laudamus te, benedicimus te,
adoramus te, glorificamus te.
Gratias agimus tibi
propter magnam gloriam tuam.
Domine Deus, Rex coelestis,
Deus Pater omnipotens.
Domine Fili unigenite,
Jesu Christe.
Domine Deus, Agnus Dei,
Filius Patris.
Qui tollis peccata mundi,
miserere nobis.
Qui tollis peccata mundi,
suscipe deprecationem nostram.
Qui sedes ad dexteram Patris,
miserere nobis.
Quoniam tu solus Sanctus,
tu solus Dominus,
tu solus Altissimus,
Jesu Christe.
Cum Sancto Spiritu
in gloria Dei Patris.
Amen.

Credo

Credo in unum Deum,
Patrem omnipotentem,
factorem coeli et terrae,
visibilem omnium et invisibilem.
Et in unum Dominum Jesum Christum,
filium Dei unigenitum,
et ex Patre natum ante omnia saecula.
Deum de Deo,
lumen de lumine,
Deum verum de Deo vero,
genitum, non factum,
consubstantialem Patri
per quem omnia facta sunt.

Panie, zmiłuj się nad nami.
Chryste, zmiłuj się nad nami.
Panie, zmiłuj się nad nami.

Chwała na wysokości Bogu
a na ziemi pokój ludziom dobrej woli.
Chwalimy Cię, błogosławimy Cię,
wielbimy Cię, wystawiamy Cię.
Dzięki Ci składamy,
bo wielka jest chwała Twoja.
Panie Boże, Królu nieba,
Boże Ojczy wszechmogący.
Panie, Synu Jednorodzony,
Jezu Chryste.
Panie Boże, Baranku Boży,
Synu Ojca.
Który gładzisz grzechy świata,
zmiłuj się nad nami.
Który gładzisz grzechy świata,
przyjm błaganie nasze.
Który siedzisz po prawicy Ojca,
zmiłuj się nad nami.
Albowiem tylko Tyś jest święty,
Tylko Tyś jest Panem,
Tylko Tyś Najwyższy,
Jezu Chryste,
z Duchem Świętym,
w chwale Boga Ojca.
Amen.

Wierzę w jednego Boga,
Ojca Wszechmogącego,
Stworzyciela nieba i ziemi,
wszystkich rzeczy widzialnych i niewidzialnych.
I w jednego Pana Jezusa Chrystusa,
Syna Bożego Jednorodzonego, który z Ojca jest
zrodzony przed wszystkimi wiekami.
Bóg z Boga,
Światłość ze Światłości,
Bóg prawdziwy z Boga prawdziwego.
Zrodzony, a nie stworzony,
współistotny Ojcu,
a przez Niego wszystko się stało.

Qui propter nos homines
et propter nostram salutem
descendit de coelis.
Et incarnatus est de Spiritu Sancto
ex Mariae Virgine,
et homo factus est.
Crucifixus etiam pro nobis
sub Pontio Pilato;
passus et sepultus est.
Et resurrexit tertia die,
secundum scripturas.
Et ascendit in coelum,
sedet ad dexteram Patris.
Et iterum venturus est cum gloria,
iudicare vivos et mortuos,
cujus regni non erit finis.
Et in Spiritum Sanctum,
Dominum et vivificantem:
qui ex Patre filioque procedit.
Qui cum patre et filio
simul adoratur et conglorificatur,
qui locutus est per Prophetas.
Et in unam, sanctam, catholicam
et apostolicam Ecclesiam.
Confiteor unum baptisma
in remissionem peccatorum
et exspecto resurrectionem mortuorum,
et vitam venturi saeculi.
Amen.

Sanctus

Sanctus, sanctus, sanctus
Dominus Deus Sabaoth.
Pleni sunt coeli et terra gloria tua.
Osanna in excelsis.

Benedictus

Benedictus qui venit in nomine Domini.
Osanna in excelsis.

Agnus Dei

Agnus Dei, qui tollis peccata mundi,
miserere nobis.
Agnus Dei, qui tollis peccata mundi,
dona nobis pacem.

On to dla nas ludzi
i dla naszego zbawienia
zstąpił z nieba.
I za sprawą Ducha Świętego
przyjął ciało z Maryi Dziewicy
i stał się człowiekiem.
Ukrzyżowany również za nas
pod Poncjuszem Piłatem
został umęczony i pogrzebany.
I zmartwychwstał trzeciego dnia,
jak oznajmia Pismo.
I wstąpił do nieba;
siedzi po prawicy Ojca.
I powtórnie przyjdzie w chwale
sądzić żywych i umarłych,
a królestwu Jego nie będzie końca.
Wierzę w Ducha Świętego,
Pana i Ożywiciela,
który od Ojca i Syna pochodzi.
Który z Ojcem i Synem
wspólnie odbiera uwielbienie i chwałę;
który mówił przez Proroków.
Wierzę w jeden, święty, powszechny
i apostołski Kościół.
Wyznamę jeden chrzest
na odpuszczenie grzechów.
I oczekuję wskrzeszenia umarłych
i życia wiecznego w przyszłym świecie.
Amen.

Święty, Święty, Święty
Pan, Bóg Zastępów.
Pełne są niebiosa i ziemia chwały Twojej.
Hosanna na wysokości!

Błogosławiony, który idzie w imię Pańskie.
Hosanna na wysokości!

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,
zmiłuj się nad nami.
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,
obdarz nas pokojem.

Wolfgang Amadeus Mozart

Vesperae solennes de confessore KV 339

Dixit Dominus – Psalm 110 (109)

Dixit Dominus Domino meo:
sede a dextris meis,
donec ponam inimicos tuos
scabellum pedum tuorum.
Virgam virtutis tuae
emittet Dominus ex Sion;
dominare in medio inimicorum tuorum.
Tecum principium in die virtutis tuae,
in splendoribus sanctorum:
ex utero ante luciferum genui te.
Juravit Dominus et non poenitebit eum,
Tu es sacerdos in aeternum
secundum ordinem Melchisedech.
Dominus a dextris tuis
confregit in die irae suae reges.
Judicabit in nationibus, implebit ruinas;
conquassabit capita in terra multorum.
De torrente in via bibet,
propterea exaltabit caput.
Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto.
Sicut erat in principio, et nunc et semper,
et in saecula saeculorum. Amen.

Confitebor – Psalm 111 (110)

Confitebor tibi Domine,
In toto corde meo;
In consilio justorum,
Et congregatione.
Magna opera Domini,
Exquisita in omnes
voluntates ejus.
Confessio et magnificentia opus ejus;
Et justitia ejus manet
In saeculum saeculi.
Memoriam fecit mirabilia suorum,
Misericors et miserator Dominus.
Escam dedit timentibus se.
Memor erit in saeculum
Testamenti sui.
Virtutem operum suorum
Annuntiabit populo suo.
Ut det illis Hereditatem gentium;
Opera manuum ejus
Veritas et iudicium.

Wyrocznia Boga dla Pana mego:
„Siądź po mojej prawicy,
aż Twych wrogów położę
jako podnóżek pod Twoje stopy”.
Twoje potężne berło
niech Pan rozciągnie z Syjonu:
„Panuj wśród swych nieprzyjaciół!
Przy Tobie panowanie w dniu Twej potęgi,
w świętych szatach.
Z łona jutrzeńki jak rosę Cię zrodziłem”.
Pan przysiągł i żal Mu nie będzie:
„Tyś Kapłanem na wieki
na wzór Melchizedeka”.
Pan po Twojej prawicy
zetrze królów w dniu swego gniewu.
Będzie sądził narody, wzniesie stopy trupów,
zetrze głowy jak ziemia szeroka.
Po drodze będzie pił ze strumienia,
dlatego głowę podniesie.
Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu:
jak była na początku, teraz i zawsze,
i na wieki wieków. Amen.

Z całego serca
chcę chwalić Pana
w radzie sprawiedliwych
i na zgromadzeniu.
Wielkie są dzieła Pańskie,
mogą ich doświadczyć wszyscy,
którzy je miłują.
Majestat i wspaniałość – to Jego działanie,
a sprawiedliwość Jego
przetrwą na zawsze.
Zapewnił pamięć swym cudom;
Pan jest miłosierny i łaskawy.
Dał pokarm tym, którzy się Go boją;
pamiętać będzie wiecznie
o swoim przymierzu.
Ludowi swemu okazał
potęgę dzieł swoich,
oddając im posiadłości pogan.
Dzieła rąk Jego
to wierność i sprawiedliwość.

Fidelia omnia mandata ejus,
Confirmata in saeculum saeculi,
Facta in veritate et aequitate.
Redemptionem misit Dominus
Populo suo;
Mandavit in aeternum
testamentum suum.
Sanctum et terribile nomen ejus:
Initium sapientiae timor Domini;
Intellectus bonus omnibus
Facientibus eum.
Laudatio ejus manet
In saeculum saeculi.
Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto.
Sicut erat in principio, et nunc et semper,
et in saecula saeculorum. Amen.

Beatus vir – Psalm 112 (111)

Beatus vir qui timet Dominum,
in mandatis ejus volet nimis.
Potens in terra erit semen ejus,
generatio rectorum benedicetur.
Gloria et divitiae in domo ejus,
et justitia ejus manet in saeculum saeculi.
Exortum est in tenebris lumen rectis,
misericos, et miserator, et justus.
Jucundus homo qui miseretur et commodat;
disponet sermones suos in judicio,
quia in aeternum non commovebitur.
In memoria aeterna erit justus:
ab auditione mala non timebit.
Paratum cor ejus sperare in Domino,
non commovebitur donec despiciat inimicos suos.
Dispersit, dedit pauperibus:
justitia ejus manet
in saeculum, in saeculum saeculi:
cornu ejus exaltabitur in gloria.
Peccator videbit, et irascetur,
dentibus suis fremet et tabescet,
desiderium peccatorum peribit.
Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto.
Sicut erat in principio, et nunc et semper,
et in saecula saeculorum. Amen.

Wszystkie przykazania Jego są trwałe,
ustalone na wieki, na zawsze,
nadane ze słusznością i mocą.
Zesłał odkupienie
swojemu ludowi,
ustanowił na wieki
swoje przymierze;
a imię Jego jest święte i lęk wzbudza.
Bojaźń Pańska początkiem mądrości;
wspaniała zapłata dla tych,
co według niej postępują,
a sprawiedliwość Jego
trwać będzie zawsze.
Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu:
jak była na początku, teraz i zawsze,
i na wieki wieków. Amen.

Szczęśliwy mąż, który się boi Pana
i wielkie upodobanie ma w Jego przykazaniach.
Potomstwo jego będzie potężne na ziemi:
pokolenie prawych dozna błogosławieństwa.
Dobrobyt i bogactwo będzie w jego domu,
a sprawiedliwość jego przetrwa na zawsze.
Wschodzi w ciemności jako światło dla prawych,
łagodny, miłosierny i sprawiedliwy.
Dobrze się wiedzie mężowi, który lituje się i pożyczka,
postępuje w swych sprawach uczciwie.
Na pewno się nie zachwieje;
sprawiedliwy będzie w wiecznej pamięci.
Nie będzie się lękał niepomyślnej nowiny;
mocne jego serce, zaufało Panu.
Serce jego stateczne lękać się nie będzie,
aż z góry spojrzy na swych przeciwników.
Rozdaje – obdarza ubogich,
sprawiedliwość jego będzie trwała zawsze;
potęga jego wzmoże się ze sławą.
Widzi to występny, gniewa się,
zgrzyta zębami i marnieje.
Pragnienie występnych wniwecz się obróci.
Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu:
jak była na początku, teraz i zawsze,
i na wieki wieków. Amen.

Laudate pueri – Psalm 113 (112)

Laudate pueri Dominum,
laudate nomen Domini.
Sit nomen Domini benedictum,
ex hoc nunc et usque in saeculum.
A solis ortu usque ad occasum,
laudabile nomen Domini.
Excelsis super omnes gentes Dominus,
et super coelos gloria ejus.
Quis sicut Dominus Deus noster,
qui in altis habitat,
et humilia respicit
in coelo et in terra?
Suscitans a terra inopem,
et de stercore erigens pauperem.
Ut collocet eum cum principibus,
cum principibus populi sui.
Qui habitare facit
sterilem in domo,
matrem filiorum
laetantem.
Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto.
Sicut erat in principio, et nunc et semper,
et in saecula saeculorum. Amen.

Laudate Dominum – Psalm 117 (116)

Laudate Dominum omnes gentes,
laudate eum omnes populi.
Quoniam confirmata est
super nos misericordia ejus,
et veritas Domini
manet in aeternum.
Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto.
Sicut erat in principio, et nunc et semper,
et in saecula saeculorum. Amen.

Chwalcie, słudzy Pańscy,
chwalcie imię Pana:
Niech imię Pańskie będzie błogosławione
odtąd i aż na wieki!
Od wschodu słońca aż po zachód jego
niech imię Pańskie będzie pochwalone!
Pan jest wywyższony ponad wszystkie ludy,
Jego chwała sięga ponad niebiosy.
Któż jak nasz Pan Bóg,
co siedzibę ma w górze,
co w dół spogląda
na niebo i na ziemię?
Podnosi nędzarza z prochu,
a dźwiga z gnoju ubogiego,
by go posadzić wśród książąt,
wśród książąt swojego ludu,
Ten, co niepłodnej
każe mieszkać w domu
jako pełnej radości
matce synów.
Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu:
jak była na początku, teraz i zawsze,
i na wieki wieków. Amen.

Chwalcie Pana, wszystkie narody,
wysławiajcie Go, wszystkie ludy,
bo Jego łaskawość
nad nami potężna,
a wierność Pańska
trwa na wieki.
Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu:
jak była na początku, teraz i zawsze,
i na wieki wieków. Amen.

Magnificat (Łk 1,46–56)

Magnificat anima mea Dominum,
et exsultavit spiritus meus in Deo salutari meo.
Quia respexit humilitatem ancillae suae:
ecce enim ex hoc beatam me dicent
omnes generationes.
Quia fecit mihi magna qui potens est,
et sanctum nomen ejus.
Et misericordia ejus a progenie in progenies
timentibus eum.
Fecit potentiam in brachio suo:
dispersit superbos mente cordis sui.
Deposuit potentes de sede,
et exaltavit humiles.
Esurientes implevit bonis:
et divites dimisit inanes.
Suscepit Israel puerum suum,
recordatus misericordiae suae.
Sicut locutus est ad patres nostros,
Abraham et semini ejus in saecula.
Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto.
Sicut erat in principio, et nunc et semper,
et in saecula saeculorum. Amen.

Wielbi dusza moja Pana,
i raduje się duch mój w Bogu, moim Zbawcy.
Bo wejrzał na uniżenie Służebnicy swojej.
Oto bowiem błogosławić mnie będą
odtąd wszystkie pokolenia,
gdyż wielkie rzeczy uczynił mi Wszechmocny.
Święte jest Jego imię
– a swoje miłosierdzie na pokolenia i pokolenia
dla tych, co się Go boją.
On przejawia moc ramienia swego,
rozprasza pyszniących się zamysłami serc swoich.
Strąca władców z tronu,
a wywyższa pokornych.
Głodnych nasycza dobrami,
a bogatych z niczym odprawia.
Ujął się za sługą swoim, Izraelem,
pomny na miłosierdzie swoje
– jak przyobiecał naszym ojcom
– na rzecz Abrahama i jego potomstwa na wieki.
Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu:
jak była na początku, teraz i zawsze,
i na wieki wieków. Amen.

Tłumaczenie psalmów i Magnificat – Biblia Tysiąclecia